

จิ๋ว (稚楚) เขียน
ปราณทยก แปล
Hikari ภาพ

วงทำนองฟ้า
วงดวงดาว
恒星时刻 2

คำนำ

ความกดดันเพิ่มมากขึ้นเมื่อการประกวดในรอบถัดไปเป็นการขึ้นเวทีในไลฟ์เฮาส์ ท่ามกลางผู้ชม ทว่าการเตรียมตัวของวงเดอะเกรตโมเมนต์ดูจะเสียเปรียบกว่าวงอื่น ระหว่างนั้นประตู่แห่งความทรงจำของ 'หนานอี่' กับ 'ฉินอี่อวี่' ได้แจ้มออก ที่ละน้อย ทำให้ท่วงทำนองแห่งอดีตและปัจจุบันค่อยๆ ไหลออกมาสัมผัสกันและกัน กระตุ้นให้ความรู้สึกของทั้งสองคนยิ่งสั่นไหวยิ่งว้าวุ่น พ่วงด้วยความสงสัยในท่าทีของอีกฝ่าย

แม้จะยังมีเรื่องราวที่ค้างคาหรือแบกเป้าหมายหนักไว้ แต่บนเวทีประกวดนี้ ทุกคนต่างแสดงพลังร้อนแรงเพื่อให้ได้ไปต่อ...พร้อมกับจังหวะหัวใจที่เราร้อนไม่แพ้กัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * เจียงเทียน ลูกสาวของนายตำรวจที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ในอดีตของหนานอี่ มีท่าทีชอบพอหนานอี่อยู่
- * จ้าวหนาน โปรดิเวเซอร์ชื่อดัง มีอิทธิพลในวงการสูงมาก เป็นคนเถรตรง
- * วงโบรกเคนสเนกส์ วงดนตรีที่เข้าร่วมการประกวด มีสมาชิกสามคน ได้แก่ อาหม่าน เสี่ยวหลิว ซาหม่าชื่อเออร์
- * วงอีเทอร์นัลลูว์ด วงดนตรีที่เข้าร่วมการประกวด มีสมาชิกห้าคน สองคนที่โดดเด่นคือยูกะและเจิ้งเจิ้ง
- * วงยูลิสซิสไกแดนซ์ วงดนตรีที่เข้าร่วมการประกวด มีสมาชิกสามคน ได้แก่ หลี่กู่ย อาซวิน ชุ่ยชุ่ย
- * วงแอสแซสซิเนชั่น วงดนตรีที่เข้าร่วมการประกวด มีสมาชิกหญิงล้วนสามคน ได้แก่ หลี่อิน ชิวเหียน หมิ่นหมิ่น

บทที่ 26

อุโมงค์กาลเวลา

มือของหนานอี่ที่อยู่ข้างลำตัวกำแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว
 ฉินอี่อวี๋หยอกด้วยการเอาดอกไม้ที่มีหยดน้ำเกาะและตะค้างของหนานอี่
 พุดยิ้มๆ ว่า "อ้าว ใจลอยอีกแล้ว"

หนานอี่จึงพลันได้สติ ก่อนจะค่อยตอบคำถามก่อนหน้านี้

"เคย"

"หรือ" ฉินอี่อวี๋ขงใจ "จริงหรือเปล่า"

เขานึกว่าไม่ค่อยมีใครรู้เสียอีก

"อืม" หนานอี่ผิงกัศรีระะ อยากจะสารภาพทุกอย่างออกไป แต่ถ้าอย่าคำ
 กลับติดค้างอยู่ในลำคอจนพูดไม่ออกได้แต่จ้องดอกไม้ใกล้ใบเสดอกนั้นเขม็ง
 เขาเคยเข้าใจว่าตัวเองเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องในอดีตเมื่อวันวานและจดจำ
 รายละเอียดทุกอย่างได้ แต่ความจริงยังมีเรื่องที่เขาไม่รู้ด้วย

ความรู้สึกแปลกประหลาดมหัศจรรย์อย่างหนึ่งเข้ามาโอบล้อมเขาไว้
 ทำให้หนานอี่รู้สึกวางตัวไม่ถูกเป็นครั้งแรก คล้ายมีบางสิ่งผุดขึ้นมาจากพื้นดิน
 และไม่มีวิธีควบคุม ทว่าสิ่งนั้นกลับมามีความรูสึกดีๆ ที่แสนจะอ่อนโยน
 เช่นเดียวกับสายลมที่พัดอยู่ ณ ริมทะเลสาบในขณะนี้

ที่แท้สิ่งนี้ไม่ใช่บาดแผลและไม่ใช่อะไรที่หลงเหลือจากการถูกทำร้าย
 อย่างรุนแรง แต่เป็นเบาะแสที่ฉินอี่อวี๋ทิ้งไว้ให้เขา

แต่เขากลับไม่รู้และไม่เคยคิดไปในทางนี้เลย

พอได้ยินคำตอบของหนานอี่ สีหน้าของฉินอื่อวี่ก็ฉายแววมืดหวังอย่างชัดเจน ชายหนุ่มยกไหล่ "เอาเถอะ ฉันทันทีกว่านายไม่รู้ชะอีก"

หนานอี่อยากพูด แต่สมองกลับเริ่มคิดเชื่อมโยงเรื่องราวโดยอัตโนมัติ เขานึกภาพของฉินอื่อวี่ตอนที่ช่วยเขาเก็บสมุดแบบฝึกหัดขึ้นจากน้ำ ตอนนั้นเขากระโดดลงน้ำไปด้วยท่าทางแบบไหน เหมือนเมื่อกี้หรือเปล่า ฉินอื่อวี่กระโดดลงน้ำไปราวกับปลาตัวสีเงินวาววับ และพอเห็นดอกไม้ก็ทำตาโตอยู่ที่ใต้น้ำ จากนั้นก็เก็บพีชน้ำต้นหนึ่งแล้วก็โผล่ผิวน้ำขึ้นมาจากน้ำ หลังจากนั้นก็เอาพีชน้ำมาหนีบไว้ในสมุดแบบฝึกหัด ทำเป็นที่คั่นหนังสือ

อะไรทำนองนี้หรือเปล่า

ระหว่างที่หนานอี่กำลังอึ้ง กระเป๋ามือก็ถูกดึงไป ฉินอื่อวี่เอาดอกไม้สอดเข้ากระเป๋าก่อนยัดกระเป๋าสู่มือของหนานอี่อีกครั้ง

"เออล่ะ เก็บไว้ดีกว่า"

ฉินอื่อวี่ไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิดจริงๆ พอยื่นมือเข้ามาช่วยแล้วก็เอาดอกไม้ที่เขาคิดว่าหายากใส่เข้าไปด้วยอย่างไม่ได้คิดอะไร

"ให้ผมเหร"

"อืม" ฉินอื่อวี่ก้มหยิบเสื้อขึ้นมาห่มตัว พุดด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจ "ฉันทัดมาเพราะอยากให้นายเห็น"

ชั่วพริบตาหนานอี่พลันเชื่อเรื่องเทพหรือพลังศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ ขึ้นมา ตัวตนด้านดีของฉินอื่อวี่ทำให้เขามีจิตเมตตา แต่กลับไม่มีใครมองเห็นความดีของเขา นี่จึงเป็นเรื่องที่น่าท้อถอยใจ ด้วยเหตุนี้มันจึงมีสายใยล่องหนในความมืดชักนำพวกเขาให้มาฉายภาพในอดีตร้ากันอีกหน

เพื่อให้หนานอี่ได้เห็นภาพนี้อีกครั้ง

เห็นแล้วใช่ไหมว่าคนที่ช่วยนายคือเขา เจ้าที่ม ท่านเทพว่า

หนานอี่มองจ้องดอกไม้ดอกนั้นจนเจ็บตา แสบจุก

เขาไม่รู้ว่าควรจัดความรู้สึกนี้ไว้ในหมวดไหน

เดิมทีมันก็มีเรื่องที่เขาไม่มีทางคิดได้และไม่มีทางรู้อยู่จริงๆ เฮงซวยแท้ๆ พอฉินอื่อวี่ใส่รองเท้าเสร็จก็เช็กข้อความในมือถือแล้วสบถคำเบาๆ

"จะโดดงานกับบอกกันก่อนสิ..." แล้วหันหน้าไปหาหนานอี ตั้งใจจะบอกว่าพวกเขาต้องไปที่อื่นอีก แต่กลับเห็น รมภ. สองสามคนกำลังมองซ้ายมองขวา แค่นี้ก็รู้ว่ามาจับคนที่อยู่แถวทะเลสาบ เมื่อครูเสียงตอนกระโดดลงทะเลสาบดังเกินไป

"หนีเร็ว!"

เมื่อเรื่องเป็นแบบนี้หนานอีก็ถูกจินออีคิดว่าข้อมือเพื่อแผ่นหนีเหมือนคนร้ายที่โดนหมายจับอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุอีกรอบ

พวกเขาอ้อมทะเลสาบ ผ่านป่าเล็กๆ และไกลทางเดินของอาคารเรียน น้ำในทะเลสาบเปล่งประกายระยิบระยับ เงาไม้สีเขียวสะท้อนทั่วทั้งหน้าตาต่างกระจกสะท้อนแสง มีเสียงพวกนักเรียนท่องอาขยานดังๆ...ทุกอย่างถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง หางออกไปอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นเงาพราวเลื่อน เปลี่ยนเป็นกลุ่มก้อนหลากสี และสุดท้ายก็แปรเป็นอดีตที่ไม่มีวันหวนคืน

พวกเขาเป็นข้ามกำแพงเดิม ตอนที่สองเท้าทั้งตัวลงพื้นหนักๆ หนานอีรู้สึกเศร้าใจอย่างไม่มีเหตุผล เมื่ออุโมงค์กาลเวลาที่เปิดขึ้นในช่วงเวลาจำกัดได้ปิดตัวลงไปในวินาทีนี้แล้วหายวับไปอย่างไร้ร่องรอย

พวกเขาได้ยินเสียงตะโกนของ รมภ. ที่อยู่อีกฟากหนึ่งของกำแพง จินออีหัวเราะลั่นอย่างขำขันและเข้าโหมดเตรียมแผ่นหนีอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มสวมหมวกกันน็อก แก้มยังหยิบหมวกกันน็อกอีกใบมาใส่ให้หนานอี พร้อมรัดสายหมวกให้เขาเสร็จสรรพ

"หวัดจะถูกจับแล้ว" มือของจินออีไย่น น้ำเสียงกลัวหัวเราะ

หนานอีค่อนข้างอดอด เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่มีคนใส่หมวกกันน็อกให้เขา มันทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกบางสิ่งบางอย่างครอบไว้จนดันไม่หลุด

แต่ชายหนุ่มไม่ยอมแสดงออกเลยหมุนตัวไปสตรัทมอเตอร์ไซด์ทันที มอเตอร์ไซด์พุ่งออกไปจนฝุ่นตลบ จินออีตะโกนว่า "แล้วเจอกัน!"

เสียงดัง พวกเขาปิดรถหนีออกไปจากตรอกแคบๆ อย่างรวดเร็ว แผ่นไปจากโรงเรียนเก่า

ลมพัดผ่านไปทำให้ทั้งคู่รู้สึกปลอดภัยอย่างหาได้ยาก เหมือนได้

สูดอากาศสดชื่นเต็มปอดและเป็นอิสระจากพันธนาการ

เส้นทางนั้นคดเคี้ยวไปมา ฉินอ้อวีจึงบอกทางให้หนานอ้อขับรถทะลุผ่าน
ซอยหนึ่ง ที่ปากซอยมีคนแก่ขายขนมแบ่งทอดไส้ครีม ฉินอ้อวีเลยบอกให้
หนานอ้อจอดรถเพื่อลงไปซื้อขนมก่อนพาหนานอ้อเوارรถไปจอดที่ได้ต้นไทร

ประตูบ้านที่ปิดสนิทนั้นเก่ามาก ฉินอ้อวีเคาะประตูสองครั้ง มีลมหอบหนึ่ง
พัดมา ทำเอาชายหนุ่มตัวสั่น เขาจามติดกันหลายครั้งและกอดแขนตัวเองไว้
หนานอ้อเลื่อนสายตาลงไปมองหยดน้ำที่ยังเกาะอยู่บนขาทางเกวของ
ฉินอ้อวีแล้วหัวใจระตุก

อาจเพราะฉินอ้อวีรู้สึกหนาวจริงๆ หนานอ้อจึงได้เห็นฉินอ้อวีหิบบนหมอตอด
ร้อนกรุ่นยัดใส่ปาก จากนั้นค่อยหมุนตัวมาส่งถุงขนมให้เขา

"อร่อยมากนะ ลองชิมหน่อยไหม"

หนานอ้อมองขนม "ขอบคุณ แต่ผมไม่ชอบกินของหวาน"

"เลิกกินซะด้วย แล้วนายชอบกินอะไรบ้าง" ฉินอ้อวีนึก "ชอบกินลูกพลับไหม"

ฉินอ้อวีเปลี่ยนเรื่องค่อนข้างเร็ว หนานอ้อจึงปรายตามองเขาแวบหนึ่ง
แล้วมองต้นพลับที่ยืนกิ่งออกมานอกกำแพงบ้าน "คุณจะชิมลูกพลับหรือ"

ฉินอ้อวียิ้ม "โหว่พุดังล่ะ ฉันแค่ถามไปนั้นๆ เอง ตกลงนายชอบกินหรือเปล่า"

"พอได้" หนานอ้อมงกศีรษะ

ฉินอ้อวีเลยผงกศีรษะเหมือนกัน

"ทำไมยังไม่ออกมาอีกนะ..." ชายหนุ่มจิปาก ขณะที่กำลังจะต่อสาย
ภาพเบื้องหน้าก็เปลี่ยนเป็นมิดมิด เมื่อมีเสื้อสีดำตัวหนึ่งคลุมลงมาบนศีรษะ
เป็นเสื้อที่หนานอ้อโยนมาให้

ฉินอ้อวียื่นมือขึ้นดึงเสื้อแจ็กเก็ตกันลมลงจากศีรษะแล้วใช้ผ้าอุ่นนั้น
เช็ดผมที่ยังชื้นกับสันจมูก ทศนวิสัยจึงกลับมาเปิดกว้างอีกครั้ง แต่กลิ่นหอม
อ่อนจางยังคงรายล้อมอยู่รอบตัว เป็นกลิ่นหอมเย็นที่ยากจะบรรยาย

ฉินอ้อวีหันหน้าไปมองตาหนานอ้อ

หนานอ้อไม่หลบ เขาเอนตัวฟังรถพลางพูดเสียงเบา "ใส่ไว้ เดี่ยวไม่สบาย"

"ถ้าฉันไม่สบาย นายต้องรับผิดชอบ เพราะที่ฉันทำไปทุกอย่างก็เพื่อนาย"

จินอวีใส่เสื้อแจ็กเก็ตอย่างไม่เกรงใจ เขาตั้งผู้ขึ้นคลุมศีรษะเลียนแบบหนานอื่
ก่อนจะมองเงาสะท้อนของตัวเองในหน้าต่างกระจกที่เป็นฝ้าตรงชั้นหนึ่ง
ของบ้านอย่างพอใจมาก "ก็หล่อดี"

หนานอื่ไม่ได้คอมเมนต์ เอาแต่มองเงาด้านหลังของจินอวีที่สวม
เสื้อแจ็กเก็ตของเขาแล้วมีบางสิ่งแวบผ่านเข้ามาในใจ

"เสื้อนายหอมจัง ใช้น้ำหอมอะไรหรอ" จินอวียกแขนเสื้อขึ้นดม
หอมที่ไชน หนานอื่ตอบว่า "ผมไม่ได้ใช้น้ำหอม"

"แสดงว่าเป็นน้ำยาซักผ้าละสิ" จินอวีสูดกลิ่นอีกครั้ง รู้สึกว่ากลิ่นนี้
พิเศษมาก เขาไม่เคยได้กลิ่นนี้จากตัวใครมาก่อน "ยี่ห้ออะไร"

"ของธรรมดาในซูเปอร์"

แต่จินอวีไม่เชื่อ

ว่ากันว่ากลิ่นหอมสามารถทำให้คนอื่นรู้สึกดีได้ จินอวีสงสัยว่าเจ้าเด็กนี้
จงใจทำตัวให้หอมฟุ้ง จากนั้นก็นำขวดอ่างเอาเสื้อมาให้เขาเย้มใส่เพื่อให้เขา
ได้กลิ่น ความรู้สึกจะได้พัฒนาไปมากกว่าเดิม

จินอวียังคงคิดก็ยิ่งรู้สึกว่เรื่องนี้มีเหตุผล

เนื่องจากหมอนี่เป็นคนเจียบขรัม พูดน้อย กระทั่งจะแอบรักใครสักคน
ก็ยังใช้วิธีอ้อมโลก

แต่ยังไม่ทันที่จินอวีจะได้ขบคิดประเด็นนี้ให้ละเอียด ประตูบ้านก็เปิด
เสียงดังแกร๊ก หนานอื่นั่งตัวตรงและเอียงหน้ามองไปทางประตู เห็นชาย
วัยกลางคนใส่เสื้อแขนกุดลายดอกกับกางเกงตัวใหญ่เดินออกมา มือหิ้ว
ถุงพลาสติกสีดำหนึ่งใบพร้อมแกว่งไปมา

พอเห็นจินอวี ชายวัยกลางคนก็ยิ้มทันทีเหมือนเจอเรื่องซ้ำชั้นอะไร
สักอย่าง

"อ้าว ทำไมถึงเปียกเป็นลูกหมาตักน้ำแบบนี้ละ วันนี้ฝนไม่ตกซะหน่อย"

จินอวีปราดไปแฉ่งถุงพลาสติกมาแล้วยัดเยียดขนมแบ่งทอดไส้ครีม
ในมือตัวเองให้อีกฝ่าย "พวกอาจารย์ก็เกียจกันทั้งนั้น พรุ่งนี้ผมจะไปร้องเรียน
ที่กระทรวงศึกษา ว่าไม่ทำงานแต่รับเงินเดือน ผมจะฟ้องให้หมดเลย"

"ก็ไปสิ ฉันเป็นครูสอนดนตรียังต้องพยายามอะไรอีก เธอยังซีเกียจกว่าฉันอีก" เหยาจิ้งอ้าปากหาหว ตามองหนานอวี่ที่อยู่หลังจินฮวี่แล้วนินทา

"ไปเถอะ" จินฮวี่รีบบอกจะไปก็ไป แต่กลับถูกเหยาจิ้งคว้าตัวไว้

"นี่ หมู่มห่อที่อยู่หลังเธอคือใครเธอ" เหยาจิ้งกระซิบถาม

จินฮวี่ขมวดหัวคิ้ว "คุณจะถามเรื่องนี้ไปทำไม" ฉบับลั่นนั้นเขานึกเรื่องอะไรขึ้นมาได้เลยสุดลมหายใจเย็นๆ เข้าปอดหนึ่งครั้ง "อาจารย์เหยา เมื่อก่อนคุณชอบผู้หญิงไม่ใช่เธอ..."

ไม่ละ หนานอวี่จะเสน่ห์แรงเกินไปหรือเปล่า ทำให้ทั้งผู้ชายและผู้หญิงถึงมองหากันไม่ว่างตาเลย แต่แล้วจินฮวี่ก็ถูกคิดได้ ตอนนั้นคนที่หนานอวี่ชอบก็คือฉัน

ซึ่งถ้าพูดกันจริงๆ นั้นก็ทำให้เขารู้สึกดีอยู่เหมือนกัน

"พูดบ้าอะไรซะ!" เหยาจิ้งอดไม่ไหว โบกปากลั่นฮวี่ไปที่หนึ่ง "ฉันแค่เห็นหน้าเขาคูณๆ เหมือนเคยเจอที่โรงเรียนของแฟนเก่าฉัน ตอนนั้นเขามีรถมอเตอร์ไซค์ยี่ห้อซูซูกิจอดอยู่ข้างๆ ด้วย ฉันจึงขุนขาด นึกว่าแฟนไปคบเด็กนายว่า..."

"แฟนเก่า? อาจารย์โจวเม้งเหวอ" จินฮวี่นี่ก็ออกแล้ว โจวเม้งเคยเป็นครูมัธยมต้น ตอนเขาอยู่ชั้นมัธยมปลายปีสาม จินฮวี่ได้ยินว่าเธอมีเรื่องกับผู้บริหารเพื่อเด็กนักเรียนคนหนึ่งแล้วถูกบีบให้ลาออกเลยไปเปิดสอนพิเศษที่ไต้หวันหางโจว

ชายหนุ่มทำเสียงจี้จะแล้วแสวงทำเป็นถอนหายใจ "พวกคุณยังไม่คืนดีกันอีกหรือครับ น่าสงสาร โคตรเศร้าเลย"

"ใส่หัวไปเลยไป" เหยาจิ้งผลักเขาเอาดื้อๆ "รีบๆ ไปเลย"

แม้จินฮวี่จะทำหน้าทะเล้น แต่เขาก็อธิบายว่า "ตอนนั้นเด็กนั้นยังไม่บรรลุนิติภาวะเลย มันผิดกฎหมายนะ เขาอาจจะแค่ไปเรียนพิเศษกับอาจารย์โจวกก็ได้ คุณก็อย่าคิดเยอะเลยครับ"

"แห่มๆ รู้จักแก้ตัวแทนคนอื่นด้วย แสดงว่าสนิทกันล่ะสิ"

"สนิทอะไรล่ะครับ ผมก็แค่พูดไปเรื่อย เพราะกลัวคุณเข้าใจเขาผิดนี่"

เหยาจู้รู้สึกแปลกๆ เลยมองด้วยสายตาประหม่นอยู่พักใหญ่ แต่ก็ดูไม่ออกเลยเปลี่ยนเรื่อง "ใจไหวบอกว่เธอเข้าร่วมการประกวดด้วย เรื่องจริงหรือ"

จินอวี่บิตขี้เกียจ "ก็ประมาณนั้นครับ ผมเข้ากองถ่ายแล้ว แต่วันนี้แอบหนีออกมา...คนนี้เป็นคนดังผมเข้ว" จินอวี่ถอยหลังครั้งก้าวไปดึงตัวหนานอี่มาพร้อมโอบไหล่อีกฝ่าย "มือเบสของผม หนานอี่ครับ"

หนานอี่ที่กำลังหลบสายตาของเหยาจู้ขู่จะงัดกันทันที

เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินจินอวี่แนะนำตัวเข้ากับคนอื่น

มันทำให้เขาคิดถึงเมื่อก่อน เวลาที่จินอวี่ขึ้นแสดง ในช่วงทอล์กเขาจะแนะนำนักดนตรีของตัวเองทุกครั้ง แต่คำแนะนำในแต่ละครั้งจะเป็น 'คนนี่คือ XX ของวงดิสอวอร์ดคอร์เนอร์'

ตามหลักแล้วเมื่อกี้จินอวี่ควรจะบอกว่า 'คนนี่คือหนานอี่ มือเบสของวงเดอะเกรตโมเมนต์' ถึงจะถูก

จินอวี่คงยังไม่คุ้นกับวงใหม่ในปัจจุบันล่ะมัง

สุดท้ายหนานอี่ก็หาข้ออ้างที่ฟังขึ้นมาปลอบใจตัวเองได้

ขากลับรถติดหนักมาก จินอวี่เลยบอกให้หนานอี่เปลี่ยนเส้นทาง แต่หนานอี่คุ้นเคยกับพื้นที่นี้ดีเลยรู้ว่าถนนสายที่จินอวี่บอกนั้นขับลำบาก ไม่ได้ช่วยประหยัดเวลา แถมยังอ้อมอีกด้วย

แต่เขากลับไม่พูดอะไรและแสร้งทำเป็นไม่รู้ ยอมขับไปตามที่อีกฝ่ายบอก จนไปถึงสี่แยกแห่งหนึ่ง อยู่ดีๆ จินอวี่ก็ดับไหล่เขา

"ฉันจะไปซื้อของ นายรอฉันอยู่ตรงนี้ อย่าไปไหนนะ!" จินอวี่ลงจากรถแล้ววิ่งไปอย่างรวดเร็ว

หนานอี่รู้สึกแปลกๆ แต่ไม่ได้เก็บเอาเรื่องนี้มาใส่ใจ ชายหนุ่มหันหน้าไปก็เห็นร้านจ้อกวงหยวน* ที่เพิ่งเปิดพอดี หน้าร้านมีแผงตั้งขายของอยู่ เขาเลยเอารถไปจอดที่ริมทางก่อนเดินไปที่หน้าร้านแล้วต่อหลังคุณลุงคุณป้าเพื่อซื้อ

* จ้อกวงหยวน เป็นร้านอาหารจีนเก่าแก่ที่มีชื่อเสียงในกรุงปักกิ่ง โดยมีสาขาอยู่ทั่วปักกิ่งและในเมืองใกล้เคียง จุดเด่นของร้านนี้คือปรุงตามหลักศาสนาอิสลาม (ฮาลาล)

โยเกิร์ตที่มีชั้นโปรตีน หลังจากนั้นประมาณสิบนาที เขาก็ถือถุงเดินกลับมาที่รถมอเตอร์ไซด์

"นายไม่กินของหวานไม่ใช่หรอ" จีนอิวี่เดินกลับมายืนข้างหนานอี่
หนานอี่หันไปมองสำรวจอีกฝ่ายแวบหนึ่ง พบว่าจีนอิวี่หิ้วถุงพลาสติกสีดำไว้ ถ้าเป็นปกติจีนอิวี่ชอบถือของแวก่งไปมา แต่คราวนี้เขากลับหิ้วถุงสีดำไว้หนึ่งเป็นพิเศษ

เดว่าเขาคงไม่อยากให้ใครรู้ว่าซื้ออะไรมา หนานอี่เลยไม่ถามและทำเป็นมองไม่เห็น แค่อตอบคำถามเมื่อครู "ผมจะซื้อไปให้จื่อจื่อหยาง เขาชอบกิน"

"หรอ" จีนอิวี่เลิกคิ้ว น้ำเสียงเปลี่ยนไป "เขากินเยอะขนาดนี้เลย? ฉันเห็นนายซื้อตั้งแต่เจ็ดแปดถ้วย"

"ไม่เป็นไร ที่หอพักมีตู้เย็น" หนานอี่พูดพร้อมกับบอกรถไป
ทั้งที่เมื่อจีนอิวี่ยังอารมณ์ดีอยู่แท้ๆ ตอนนั้นจู่ๆ นักร้องหนุ่มก็รู้สึกอึดอัดคับข้องใจ จะระบายก็ระบายไม่ออก จะกลืนก็กลืนไม่ลง จีนอิวี่ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่ามันเป็นเพราะอะไร ทว่าปากเขากลับทำงานไวกว่าสมองเลยหลุดพูดออกไปว่า "งั้นฉันกินด้วยได้ไหม"

พอคำนี้หลุดออกไปบรรยากาศก็หยุดนิ่งหลายวินาที

หนานอี่ไม่พูดแต่หยุดรถ สองนาที่ต่อมาชายหนุ่มก็หิ้วขนมถุงใหม่กลับมาแขวนที่แฮนด์รถด้านขวา

พอหนานอี่นั่งลงเรียบร้อย จีนอิวี่ก็ทอดถุงสีดำไว้ เขาแอบเปิดเค้กเสียบๆ ก่อนกดมันอย่างสบายใจ ชายหนุ่มยื่นหน้าออกไปอย่างอยากเห็นว่าขนมถุงที่สองที่หนานอี่ซื้อมาคืออะไร

"ทำไมนายซื้อเยอะอีกแล้ว"

"จื่อจื่อหยางกินเยอะ เกิดคุณอยากกินขึ้นมากก็ต้องไปแย่งกับเขา" หนานอี่อธิบายพลางเบือนหน้ามาทางซ้ายเล็กน้อย

ทั้งที่เพิ่งขึ้นจากน้ำ แต่หน้าอกของจีนอิวี่กลับร้อนจัด และความร้อนนั้นก็ไล่ลามตามสันหลังขึ้นมาจนแผ่ไปถึงคอของหนานอี่

"อ้อ ที่แท่นายก็ซื้อขนมถุงนี้ให้ฉัน" จีนอิวี่เริ่มพูดเสียงสูง "แล้วอันนั้นล่ะ

หน้าตาไม่เหมือนโยเกิร์ตเลย"

"ขนมอบกรอบแบ่งโฮลวีตให้ซานจา"

"นายรู้ได้ใจว่าฉันชอบกินซานจา"

ผมรู้ด้วยว่าคุณชอบกินถึงหูลู่ซานจามีโมจิ มีครั้งนึงคุณเหมาซื้อทั้งแผงจากหน้าประตูโรงเรียนแล้วแบกเข้าไปในห้องเรียนด้วยเลย นานาอื่ปิดหน้ากากหมวกกันน็อก ตอบอย่างคลุมเครือว่า "พนักงานเขาเชียร์"

"บังเอิญจัง" ฉันอ้อวีใส่หมวกกันน็อกเสร็จแล้วเหมือนกัน ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ "ฉันฉันกินถุงนี้คนเดียวเลยนะ"

น้ำเสียงของนานาอื่เหมือนแฝงความขบขัน "แบบนี้คุณต้องหาที่ซ่อนของแล้วล่ะ"

เสียตายจริงๆ ที่มองไม่เห็นหน้า ฉันอ้อวีถอนหายใจอยู่ในหมวกกันน็อก แต่สายตาดจ้องถุงขนมที่แหว่งโหวไปมาเหมือนได้หลักฐานชิ้นใหม่มาไว้ในมือ

หมอนี่ชอบฉันจริงๆ

"คุณหนาวไหม" เนื่องจากมีลมพัดนานาอื่จึงพูดเสียงดังกว่าปกติเพราะกลัวว่าฉันอ้อวีจะไม่ได้ยิน แต่ทำให้โทนเสียงเปลี่ยนไปบ้างไม่มากนักน้อยอย่างน้อยก็ในความรู้สึกของคนฟัง

ฉันอ้อวีรู้ว่านานาอื่เป็นห่วงตนกับลิ้ม พูดเสียงดัง "ไม่เป็นไร ฉันใส่เสื้อหนาวอยู่ไม่ใช่เหรอ อุ่นอยู่นะ"

ความจริงฉันอ้อวีหนาวมากจนตัวสั่น

นานาอื่ขานรับ ไม่นานก็ขับมาใกล้ถึงสัญญาณไฟแดงตรงทางแยก

"อย่าทำของที่เยี่ยมมหายนะ"

"ไม่หายหรอกน่า นายอย่ามองฉันเหมือนเป็นคนไม่เอาไหนสิ ตั้งแต่เลิกจนโตฉันไม่ค่อยทำของหาย..."

ระหว่างที่พูดคุยกันอยู่สัญญาณไฟเขียวก็เปลี่ยนเป็นแดง นานาอื่เบรกรถตั้งเฉียด ฉันอ้อวีถูกแรงเฉื่อยกระชากกะทันหันจนเสียการทรงตัว เขาลนลานไปหมดจึงกอดเอวของนานาอื่ไว้ตามสัญชาตญาณ

จังหวะนี้เองอยู่ดีๆ ก็มีแสงสว่างวาบขึ้นมาจากมุมเล็กๆ มุมหนึ่งในสมองของเขา

"ฉันนี่ก็ออกแล้ว!"

หนานอึ้ง "หืม?"

"ฉันเคยทำเสียหายนี่ก็ออกแล้วว่าทำหยาที่ไหน!" ฉินอื่อวีตื่นเต้นมาก มือข้างหนึ่งจึงรัดเอวหนานอึ้งแน่น

หนานอึ้งก็หันมามองมือข้างนั้นอย่างเหวอๆ

"เสียอะไร... คุณก็ใส่เสื้ออยู่ไม่ใช่หรอ"

"ไม่ใช่เสื้อตัวนี้ และฉันไม่ได้หมายถึงวันนี้" ฉินอื่อวีชะโงกหน้าไปที่ข้างหูของหนานอึ้ง "มันเป็นชุดยูนิฟอร์ม! ฉันทำแจ็กเก็ตนักเรียนหายไปตัวหนึ่ง หายังไงก็หาไม่เจอ ฉันเองก็จำไม่ได้ด้วยว่าโยนไว้ที่ไหน จนเรียนจบ ม.ปลาย ก็ยังหาไม่เจอ"

หนานอึ้งชะงักงันทันที

"เมื่อที่อยู่ดีๆ ฉันก็นึกขึ้นมาได้ว่าปกติตอนพักเที่ยงฉันจะไปอยู่ที่ห้องทบทวน วันนั้นฉันเอากีตาร์ไปเปลี่ยนสายเลยไปห้องทบทวนช้า พอฉันเดินเข้าห้องไปก็เห็นว่านี่องคนหนึ่งพุบหลับอยู่"

อาจเพราะได้กลับไปโรงเรียนเก่าทำให้ภาพความทรงจำที่เคยพราเลือนกลับมาแจ่มชัด และเมื่อกลองความทรงจำเปิดออก ฉินอื่อวีก็มองเห็นรายละเอียดทุกอย่างอย่างชัดเจน

"เขาก็เหมือนตัวฉันวันนี้ ตัวเปียกโชก น่าจะถูกใครสาดน้ำมาเลยใส่แต่เสื้อแขนสั้นกับกางเกงของนักเรียน ม.ต้น แถมชุดยังเลอะโคลนอีก ฉันเรียกเขาแล้ว แต่เขาก็นิ่งสนิทเหมือนหลับอยู่ แต่นอนทั้งแบบนั้นมันจะไม่สบายเอา ฉันเลยถอดแจ็กเก็ตนักเรียนของตัวเองห่มให้เขา พอฉันซ่อมกีตาร์เสร็จ กลับมาที่ห้องทบทวนอีกครั้ง น้องเขาก็หายไป แถมไม่เห็นเสื้อของฉันด้วย"

คราบน้ำที่หลงเหลืออยู่บนพื้นเป็นหลักฐานเพียงชิ้นเดียวที่แสดงให้เห็นว่าเรื่องทุกอย่างเป็นความจริงไม่ใช่ความฝัน

ฉินอื่อวีเล่าววดเดียวจบแล้วค่อยๆ คลายแขนที่กอดเอวหนานอึ้งออก

สัญญาณไฟแดงเปลี่ยนเป็นเขียว เสียงแตรจากรถคันหลังดึงความคิดของ จินอวูให้กลับมา แต่กลับปลุกหนานอู๋ไม่ได้ เขาจึงนั่งเหมือนต้องมนตร์สะกด

"ไฟเขียวแล้ว" จินอวูหยุกเหวหนานอู๋

หนานอู๋บิดตัวหนีเหมือนเพิ่งตื่นจากความฝันแล้วขับพาจินอวูออกไป
หนานอู๋ได้ยินเสียงคนที่ซ่อนอยู่ด้านหลังถอนหายใจยาว

"จริงๆ เลย หลังเสื้อตัวนั้นมีภาพวาดของฉันทิ้งอยู่ด้วย พอทำหายไปแบบนี้
ฉันเลยต้องไปซื้อเสื้อใหม่อีกตัว โดนแม่บ่นจนหูชาเลย"

หนานอู๋เป็นคนเจี๊ยบขี้นมอยู่แล้ว ความเจี๊ยบของเขาในตอนนี้อาจไม่ใช่
เรื่องใหม่ ไม่ถึงกับต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ

จนเวลาผ่านไปจิตใจหนึ่ง สายลมก็พัดเสียงของจินอวูี่มาคล้ายเสียง
ละเมอ

ชายหนุ่มบอกว่า "ช่วงนี้ฉันชอบฝันถึงเขา"

"ใครเหรอ" หนานอู๋ถาม

"น้องคนนั้น เขาคอยตามฉันอยู่ ฉันรู้ดีแต่แกล้งทำเป็นมองไม่เห็น
เพราะมันสนุกดี แต่เขาอยู่ห้องไหน ชื่ออะไรฉันไม่รู้เลย" ฝ่ามือของจินอวูี่
ร้อนจัดพอๆ กับหน้าอกของเขา

"เพราะงั้นฉันเลยเรียกเขาว่าเจ้าผีน้อย"

บทที่ 27

ความสุขอันเรียบง่าย

เจ้าผีน้อย

หนานอ้อไม่เคยคิดมาก่อนว่าที่แท้ตัวเองก็ถูกอีกฝ่ายจับได้ตั้งแต่ต้นถึงขั้นถูกตั้งชื่อแบบนี้ให้ด้วย

'เจ้าผีน้อย' ชื่อนี้เหมาะมากจริงๆ เพราะเขาทำตัวเป็นเงาดำที่หลบแสงแดดอยู่ในมุมมืด เป็นวิญญาณที่คอยมุดอยู่ในรู ไม่ยอมให้ใครพบเห็น

แต่เขาไม่เคยคาดคิดว่าในช่วงที่ตัวเองกำลังเฝ้ามองคนอื่นอยู่เรื่อยๆ เขาก็ตกเป็นเป้าสังเกตของคนที่เขาเฝ้ามองอยู่เหมือนกัน ทว่าคนอื่นก็กลับไม่ได้เปิดโปงเขา แล้วทำเหมือนกำลังเล่นเกมที่ไม่มีใครรู้

ทำไมคนอื่นถึงไม่หันหน้ากลับมา ทำไมถึงไม่เปิดโปงฉัน

ฉันอ้อวีคงจะได้ว่าถ้าหันหน้ากลับมาแล้ว ฉันจะหายตัวไปใช่ไหม เหมือนกับผี

ฉายาแปลกๆ กับพฤติกรรมประหลาดๆ เหล่านี้ดูเข้ากับตรรกะความคิดของฉันอ้อวีเป็นอย่างดี

ทุกอย่างช่างแปลกประหลาดเหลือเกิน ตอนที่หนานอ้อได้ยินฉันอ้อวีบอกว่าคิดถึงเขา หัวใจของหนานอ้อเหมือนถูกบิดเป็นก้อน และตอนที่ได้ยินเขาเรียกตนด้วยฉายาที่ตั้งให้ หัวใจมันก็ตื้นตันพอโต

บางที่เขาอาจจะถูกลมตีจนหน้ามืดแล้วถึงได้เริ่มโนว่าถ้าวันนั้นฉันอ้อวีไม่ได้เซ็นสัญญากับค่ายเพลงและเข้าร่วมพิธีจบการศึกษาเหมือนนักเรียน

มัธยมปลายคนอื่นๆ หนานอี่จะได้เอาเสื้อคืนอีกฝ่ายตามที่ตั้งใจไว้ แล้วเรื่องราวต่อจากนั้นจะเป็นแบบไหนกัน

ที่ผ่านมาหนานอี่ไม่เคยคิดถึงใจทัยสมมติแบบนี้และไม่เคยมีคำว่า 'ถ้า' เพราะสำหรับหนานอี่ คำที่ไร้ประโยชน์ที่สุดในโลกคือคำว่า 'ถ้า' เพราะมันเป็นแค่ข้ออ้างของมนุษย์ที่มีไว้ช่วยให้ตัวเองมีหน้าจากบาดแผลที่ได้รับเมื่อเรื่องมันเกิดขึ้นแล้วก็คือเกิดขึ้นแล้ว บาดแผลไม่มีทางเลือนหายไปตามกาลเวลา และจะเผาไหม้ยาวนานตลอดกาล

แต่ตอนนี้เขากลับคิดถึงคำว่า 'ถ้า' แม้สิ่งที่คิดนั้นจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวเขาเองเลยก็ตาม

เขาแค่อยากรู้ว่าในเส้นเวลาอื่นที่ตัวเขาเลิกทำตัวเป็นเจ้าผีน้อย จินอี่วี่ที่อยู่ในโลกใบนั้นจะมีโอกาสที่ไม่ต้องเจ็บตัวแค่นี้ไหม

เขาจะยังได้เล่นกีตาร์อย่างมีความสุขต่อไปไหม

หนานอี่ไม่มั่นใจในเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้น แต่เขาหวังเหลือเกินว่ามันจะเป็นแบบนั้น

ส่วนเรื่องเสื้อเขาไม่เคยคิดเลยว่าจินอี่วี่จะสนใจ ถ้ารู้เขาคงเอามันมาแล้ว

หนานอี่คิดว่าถ้าการเอาความลับมาแลกความลับก็ยุติธรรมดี

รอให้เขารวบรวมคลิปที่จินอี่วี่เดินละเมอครบห้าครั้งแล้วเอาเรื่องนี้ไปบอกเจ้าตัวเรียบริบรี่ หนานอี่จะบอกความลับของตัวเองบางส่วนให้จินอี่วี่รู้

โชคดีที่พอจบการแสดงแต่ละครั้งพวกเขาจะสามารถออกไปข้างนอกได้ถึงตอนนั้นหนานอี่จะเอาเสื้อที่จินอี่วี่เฝ้าคิดถึงมาคืนให้เขา

กว่าจะกลับไปถึงค่ายเครซี่แบนด์ก็เที่ยง แดดแรงจนทางเกงของจินอี่วี่เกือบแห้ง แถมตอนใกล้ถึงค่ายจินอี่วี่ยังปรึกษากับหนานอี่ว่าจะแอบเข้าไปในค่ายยังงี้ไม่ให้ถูกจับได้ แต่หนานอี่มีลางสังหรณ์บางอย่างมาตั้งแต่ต้น

แล้วมันก็เป็นจริง เพราะพอพวกเขามาถึงประตูก็มีกล้องเตรียมพร้อมไว้เรียบริบรี่ พร้อมกับผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ที่ใส่หน้ากากติดโลโก้ตัวโน้ตสีชมพูกับ

ชุดสูทหลายคนเข้ามาล้อมรอบพวกเขาสองคน

"ฉันอื้อวีกับหนานอี่ วงเดอะเกรตโมเมนต์..."

ฉันอื้อวียกมือขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล "มาครับ!"

"พวกคุณสองคนจะเมิดกฏของค่ายเครซี่แบนด์ แอบหนีออกไปข้างนอก โดยพลการ เพราะฉะนั้นตอนนี้ต้องได้รับโทษ"

หนานอี่นัวหน้า แต่ยังไม่ทันที่จะได้พูด ตากล้องคนหนึ่งที่อยู่ตรงหน้า ก็หยิบมาสกีสี่ด้ามหนึ่งมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ และบอกให้เขาสวมโดยไม่มีการ ต่อรอง

บนมาสกีสี่ด้ามพิมพ์ลายเครื่องหมายกากบาทสีแดง

"ห้ามพูดเป็นเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง เริ่มต้น ณ บัดนี้..."

หนานอี่ดูเวลา ขณะนี้เป็นเวลา 11.52 น.

"สี่สิบสี่ชั่วโมง?" ฉันอื้อวี่ที่ใส่มาสกี้เหมือนกันยังคงพูดเสียงดัง "ตอนนี้จะ เที่ยงแล้ว ฟรุ้งนี้เข้ามีซ้อมนะครับพี่ชาย! พวกเราจะต้องคุยกับชาวนด์เอ็นจีเนียร์ ด้วยไม่ใช่หรอ แบบนี้เท่ากับไม่ให้เราคุยกับผู้กำกับรายการด้วยหรือไง"

ชายที่สวมหน้ากากนั่งคิดอยู่สองสามวินาทีก็แก้คำ "งั้นห้ามพูดสิบหก ชั่วโมง"

หนานอี่อดหัวเราะไม่ได้

"รายการของพวกคุณนี่มันซุ่ยจริง ๆ เลย" ฉันอื้อวี่ยังคงประท้วง "พวกเรา ยังต้องซ้อมเพลงอีกนะ!"

"ยกเว้นตอนร้องเพลง" อีกฝ่ายเสริมให้อีก "เริ่มตั้งแต่ตอนนี้..." ชายสวม หน้ากากให้เวลาให้กล้องดู "จริงด้วย มอเตอรืไซค์จะอยู่ในการดูแลของเรา ชั่วโมง หกคุณละเมิดกฏอีกผมจะยึดของที่พวกคุณเอามาด้วย"

ตอนแรกฉันอื้อวี่ตั้งใจจะประท้วงอีก แต่พอได้ยินคำนี้เขาก็เก็บถ้อยคำ ที่มารออยู่ที่ริมฝีปากกลับคืนทันที และกอดถุงใบเล็กของตัวเองแน่น แม้ปาก คำเสี่ยงอื้ออา

ใจร้าย

หลังกลับเข้าค่ายฉันอื้อวี่ก็ส่งข้อความให้หนานอี่แล้วชูมือถือให้เขาดู

เป็นการบอกให้หนานอีอ่าน

จินอีวี่ ฉันจะกลับห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

ลูกหมาป่า ผมก็จะกลับห้องเหมือนกัน จะเอาโยเกิร์ตไปแช่ตู้เย็น

พอกลับไปถึงห้องพัก หนานอีก็เห็นว่าจินอีวี่เอาถุงพลาสติกสีดำที่เขาตระกองกดมาตลอดใส่ช่องเก็บของในตู้เย็นเหมือนกลัวถูกหนานอีเห็น แถมยังจ้องเย็นผ้าอยู่ข้างตู้เย็นจนหนานอีเอาโยเกิร์ตทั้งหมดใส่ตู้เย็นเรียบร้อยแล้ว จินอีวี่ถึงค่อยเดินจากไปอย่างสบายใจ เขายิบขนมปังกรอบโฮลวีตขึ้นมาแทะ จินอีวี่กินพลังงมงศ์ระแรงๆ แล้วช้อนวุ้นให้หนานอี

พอทั้งคู่กลับไปถึงห้องซ้อมก็เห็นว่าเหยียนจี้กับฉือจื่อหยางยังหลับอยู่บนโซฟา ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย แคมฉือจื่อหยางนอนๆ อยู่ก็ไปหนุนอกของเหยียนจี้ แคมหลับอย่างสบายด้วย

จินอีวี่หันหน้าไปทำมือบอกให้หนานอีเสียบแล้วย่องเข้าห้องไปเหมือนโจร

ตอนนี้พวกเราพูดไม่ได้อยู่แล้ว หนานอีพูดในใจ

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังค่อยๆ ย่องตามหลังจินอีวี่ไป หนานอีเห็นจินอีวี่จับผมเปียของฉือจื่อหยางขึ้นมาแล้วใช้ปลายผมนุ่มๆ ปิดที่ได้จมูกของมีอกลองนุ่ม

ฉือจื่อหยางจามแล้วสะดุ้งตื่นทำให้เหยียนจี้พลอยตื่นขึ้นมาด้วย แม้จะยังไม่ได้ลืมตา แต่เขาก็ใช้มือกันศีรษะของตัวเองไว้ตามสัญชาตญาณ

"พวกนาย!" ฉือจื่อหยางทำตาโตจ้องคนสองคนที่อยู่ใกล้จนหน้าเกือบชนกันแล้ว ตกใจจนแทบพูดไม่ออก "พวกนายสองคนทำอะไรนะ ไปเอามาสดกันั้นมาจากไหน!"

หนานอียกไหล่ เขาใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ส่งภาษามือ

'เมื่อเช้าพวกเราหนีออกไปข้างนอกแล้วถูกทางรายการจับได้เลยถูกสั่งไม่ให้พูดสืบทักชั่วโมง'

ฉันถือวิม้องหนานอีใช้ภาษามือก็ตาโต

ทำแบบนี้ก็ได้เหรอ ธรรมชาติสูงหนึ่งคืบ มาร่ายสูงหนึ่งศอก* แท้ๆ

ฉ้อฉ้อหยางยังไม่ตื่นเต็มตา ผมแผ่ยุ่งเหยิง หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน "หา? นี่มันบ้าไปแล้ว..."

เขาพูดยังไม่ทันจบก็ถูกเหยียนจีปิดปาก

ฉันถือวิหีบมือถือออกมาพิมพ์ข้อความให้เหยียนจีอ่านอย่างรวดเร็ว

'ทำไมพวกนายถึงนอนกลางวัน ตื่นกลางคืน?'

เหยียนจีปิดขี้เกียจแล้วดึงเสื้อเชิ้ตที่ผูกตัวเองนอนทับจนยับ "แค่พักเบรคนะ"

ฉันถือวิพิมพ์อีกแล้วยื่นไปตรงหน้าฉ้อฉ้อหยางที่ยังนอนอยู่บนโซฟา

'ทำไมพวกนายถึงตัวติดกันขนาดนี้ แถมยังไม่ยอมลุกจากเตียงอีก'

"แล้วนายเลือก...อ้อๆๆ!"

ฉ้อฉ้อหยางถูกเหยียนจีปิดปากอีกครั้ง

ทั้งที่มีคนถูกสั่งห้ามพูดสองคน แต่เอาเข้าจริงกลับเป็นสามคน

เหยียนจียิ้มน้อยๆ อย่างเหนื่อยล้า "ฉันทำไงดี ดูเหมือนเราจะเหลือแค่ฉันคนเดียวที่ยังพูดได้ แล้วจะยังซ่อมต่อไหม"

การที่ฉันถือวิถูกห้ามพูดมันทำให้เขาเจ็บปวดเสียยิ่งกว่าตาย ชายหนุ่มหันหน้าไปมองหนานอี แต่ก็เห็นอีกฝ่ายทำเหมือนไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ถอดมาสก็ออกแล้วสะพายเบส เริ่มวอร์มนิ้ว

ปกติหนานอีพูดน้อยอยู่แล้ว การลงโทษแบบนี้จึงไม่ยุติธรรม แถมหมอนี่ยังรู้ภาษามืออีก!

* ธรรมชาติสูงหนึ่งคืบ มาร่ายสูงหนึ่งศอก เป็นสำนวน หมายถึงไม่ว่าความดีจะเอาชนะความชั่วร้ายมากแค่ไหน ความชั่วร้ายก็จะปรากฏขึ้นมาในรูปแบบที่ซับซ้อนและทำลายยิ่งกว่าเดิม

ฉินอ้อวี่คิดถึงแล้วก็ส่งข้อความให้นานอี่

ฉินอ้อวี่ สอนภาษามือฉันทน่อยสิ

ฉินอ้อวี่ [ภาพลูกหมาเหว้]

ฉินอ้อวี่ มองฉันทน่อยสิ

นานอี่เลยหันหน้าไปเห็นฉินอ้อวี่พนมมือเหว้หลายครั้ง เหมือนลูกหมาในภาพมีที่ส่งมา

ในที่สุดนานอี่ก็หันมามองเขาแล้ว ฉินอ้อวี่ดีใจมาก

ไม่นานเขาก็ได้รับคำตอบจากนานอี่

ลูกหมาป่า มันยากอยู่นะ เวลาแค่แป๊บเดียวเรียนไม่ได้หรอก

ฉินอ้อวี่ สอนพื้นฐานฉันทักสองสามอย่าง แบบสวัสดิ์ลาก่อน ไปกินข้าวอะไรทำนองนี้

ฉินอ้อวี่ ทำไมนายถึงรู้ภาษามือ

ฉินอ้อวี่ นายอย่าเอาแต่คุยภาษามือกับจ๊อจู่หยางสิ

พอหานอี่อ่านข้อความอันล่าสุดจบก็เงยหน้าขึ้นมองเขาและขยับริมฝีปากพูดโดยไม่มีเสียงออกมา

'ทำไม'

เป็นเรื่องธรรมดาที่ฉินอ้อวี่จะมองจ้องริมฝีปากของหานอี่ สีปากของชายหนุ่มค่อนข้างอ่อน แต่ก็ขับสีเลือดกระฉูดและดูนุ่มมาก สายตาของเขาจึงถูกการขยับเปิดปิดของริมฝีปากนี้สะกดไว้จนผลลวาทรูปปากนี้ในหัว และถูกเขี้ยวแหลมสีขาวดึงดูดความสนใจ กว่าที่จะอ่านค่าง่ายๆ นี้ได้ก็ใช้เวลานานมาก เหมือนคนมีปัญหาเรื่องการรับรู้

ผ่านไปหลายอดีตฉินอ้อวี่ก็ได้รับคำตอบ

ฉินอ้อวี่ ไม่ทำไม ฉันแค่รู้สึกอึดอัด

ความจริงประโยคนี้เป็นเรื่องโกหก

เขาชอบดูหนานอี่ใช้ภาษามืออย่างคล่องแคล่วว่องไว ไม่รู้เป็นเพราะอะไร แต่ฉินอ้อวี่รู้สึกว่ามันดูดีมาก

อาจเพราะนิ้วของหนานอี่สวยงามมาก ทั้งเรียวและยาว เห็นข้อนิ้วชัดเจน โดยเฉพาะเวลากดสายเบสจะยิ่งดูดีเป็นพิเศษ

ฉินอ้อวี่ นายสอนฉันหน่อยสิ ทำภาษามือให้ฉันดูสักอย่าง

มือถือสัน ดึงความคิดที่กำลังเตลิดให้กลับมา

ลูกหมาป่า ดูমনะ

ไม่รู้ทำไมหัวใจของฉินอ้อวี่ถึงเต้นแรงขึ้นจนรู้สึกเหมือนจะป่วย เขาเงยหน้าขึ้นเห็นหนานอี่ยกมือทั้งสองข้างจากเบส ชูมือขวาแล้วหงายฝ่ามือ ก่อนจะกำหัดแล้วยกกำปั้นขึ้นเคาะหน้าผากโดยหันหลังมือออกด้านนอก

จากนั้นเขาก็หงายมือ ใช้นิ้วชี้กับนิ้วโป้งทั้งซ้ายและขวามือชนกันทำวงกลมที่หน้าอกแล้วบิดลงโดยแยกมือออก

ฉินอ้อวี่ดูแล้วไม่เข้าใจ แต่เห็นว่าพอหนานอี่ทำภาษามือเสร็จมุมปากของอีกฝ่ายก็อมยิ้มจนซ่อนลักยิ้มข้างขวาไว้เสียไม่ได้

นี่มันแปลว่าอะไร ทำไมเขาถึงยิ้ม

ยิ้มสวยซะด้วย

ตอนที่หนานอี่กำหัดเคาะศีรษะนั้นยังพอคุยกันได้ แต่ตอนที่เขาใช้สองมือทำรูปวงกลม มันทำให้ฉินอ้อวี่จะงัดงั้นทันที

เข้าใจแล้ว

ทำนี่มันเหมือนรูปหัวใจมาก!

หัวใจหมายถึงความรัก แสดงว่าท่านี้อาจจะชอบเธอ...

หนานอ้อคงไม่ได้กำลังแอบสารภาพรักกับฉันอยู่ใช่ไหม!

แต่ไอ้ท่าเคาะหัวนี่มันแปลว่าอะไร

ฉันอ้อวีนี่หน้า พยายามคิดทบทวนจนแสงแห่งปัญญาสว่างวาบขึ้น
ในสมอง ชายหนุ่มตบหน้าผากขาด

เข้าใจแล้ว

เคาะหัวแปลว่า...อย่างจัง!

เมื่อเอาทั้งหมดมาร้อยเรียงกันก็แปลว่าผมชอบคุณอย่างจังใช่หรือเปล่า
ภาษามือง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ

ฉันอ้อวีส่ายหน้า เขามั่นใจว่าตัวเองเป็นผู้มีพรสวรรค์ในการเรียน
ภาษามือ เพียงแต่หนานอ้อเขินเลยไม่กล้าสอนเขาเท่านั้น

เหยียนจี้คอยสังเกตพฤติกรรมของฉันอ้อวีอยู่ทางด้านข้างมาตลอด ทำให้
เขารู้สึกงงมาก

เขาชะงักหน้าไปหาจื่อหยางเพื่อกระซิบถามว่า "เมื่อไหร่หนานอ้อบอก
อะไรเขาเธอ ทำไมฉันอ้อถึงแสบปีขนาดนี้"

จื่อจื่อหยางก็ทำหน้างงเหมือนกัน มือกลองหนุ่มเกาซีระะ "ฉันก็ไม่รู้ว่า
ทำไมเขาถึงแสบปีแบบนี้ บางทีเขาอาจจะไปคบกับใครก็ได้"

เหยียนจี้วินหน้า "หา?"

จื่อจื่อหยางทำภาษามือแบบเดียวกับที่หนานอ้อทำเมื่ออีก "เสียใจที่ว่า
เขาโง่แล้วเขาก็แสบปี ถ้าไม่ใช่พวกมาซิซิสต์แล้วเป็นอะไร"

ฝ่ายฉันอ้อวีไม่ได้ยินความจริงอะไรอีกแล้ว เขาอึ้งเพลงให้ความเก้ง
ระดับสุดยอดของตัวเองอย่างตื่นเต้น และระหว่างที่ยิ้มๆ ไปก็ได้เฝ้าจื่อจื่อหยาง
คนเดียวหนึ่ง

"อ๊ะ!" ฉันอ้อวีดีดนิ้วแล้วพิมพ์ข้อความในมือถือส่งให้ทุกคนดู

'ฉันคิดวิธีแก้ปัญหานี้ได้แล้ว ฉันนี่มันเก่งสุดๆ!'

ครึ่งชั่วโมงต่อมาสมาชิกวงโบรกเคนสเนกส์ทั้งสามคนกินข้าวเสร็จแล้ว ตั้งใจจะไปซ้อมเพลงต่อ แต่ตอนที่เดินผ่านห้องซ้อมของวงเดอะเกรตโมเมนต์ พวกเขากลับได้ยินเสียงแปลกๆ ดังออกมาจากข้างใน

ทั้งสามคนเลยเอ้ากันไปแอบประตู

"ทำไมพวกเขาซ้อมแป๊บหนึ่งแล้วก็หยุด จะพูดทุกอย่างให้เป็นเพลงหรือ"

"นี่มันเป็นวิธีออกเสียงแบบใหม่หรือไง แบบที่ให้ร้องคำที่อยากพูดออกมาแทน"

"ดูเหมือนจะมีแต่จินตนาการคนเดียวที่ทำแบบนี้ได้ นี่น่าจะเป็นวิธี vorm เสียงของเขาละมัง"

"อืม ถ้าเป็นจินตนาการก็ไม่ใช่เรื่องแปลก"

ทั้งสี่คนซ้อมกันตลอดช่วงบ่ายแล้ว ตอนกินมื้อเย็นพวกเขานั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า ไม่มีใครพูดอะไร เอาแต่กินข้าวกันเงียบๆ อย่างหาได้ยาก

จินตนาการร้องเพลงจนวันจะออกคอกแล้ว แต่ก็ยังอยากบ่นเลยใช้มือถือพิมพ์อย่างอดไม่อยู่

'ทำไมโดนสั่งห้ามพูดแล้วถึงใช้เสียงหนักกว่าเดิมอีก...'

สมาชิกอีกสามคนหัวเราะเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ จนพวกนักดนตรีที่เดินผ่านพากันหันหน้ามามองด้วยความฉงนก่อนแสดงอาการเข้าอกเข้าใจ เพราะไม่มีใครที่เขียนเพลงแล้วไม่เสียสติ

ถึงวงเดอะเกรตโมเมนต์จะซ้อมน้อยกว่าวงอื่น แต่โชคดีที่พวกเขาแต่ละคนก็มีฝีมือ ประกอบกับถูกห้ามคุยกันเลยช่วยลดเวลาพูดเรื่องไร้สาระและทำให้ได้งานเยอะขึ้นมาก เพื่อให้ได้โชว์ที่ดีทางรายการได้เปิดประชุมสองครั้งเพื่อหารือเรื่องการจัดเวทีกับการจัดไฟกับพวกเขา ประเด็นคือวง

เดอะเกรตโมเมนต์ต้องส่งเพลงทั้งหมดให้ทางรายการก่อนถึงจะจัดเวทีจัดไฟตามธีมเพลงได้ แต่ทางวงยังเขียนเพลงไม่เสร็จทำให้เรื่องนี้กลายเป็นปัญหาใหญ่ นานานี่เลยต้องร่างแบบการจัดเวทีขึ้นมาคร่าวๆ ในการประชุมครั้งที่สองเพื่อให้ันกออกแบบเวทีทำตามความต้องการของพวกเขา

นานานี่เป็นคนให้แรงบันดาลใจและแต่งท่วงทำนองแรกสุดจึงรับหน้าที่แต่งเพลงและเรียบเรียง นานานี่เขียนเพลงได้ไวมากอยู่แล้ว พอจับคู่กับจินอวี่ก็ยิ่งไวกว่าเดิม ส่วนเรื่องเรียบเรียงก็ได้เหียนจี้มาปรับเปลี่ยนอีกเล็กน้อย เหียนจี้เลือกซินธิไซเซอร์ที่ตัวเองต้องการมา ใช้เวลาเพียงสองชั่วโมงก็แต่งเพลงและเรียบเรียงเพลงได้หลายรอบ

มีเพียงเนื้อร้องที่จินอวี่ยังไม่พอใจ

ถึงปกติเขาจะเป็นคนหำๆ แต่เวลาเขียนเพลงกลับมาตรฐานสูง ตั้งแต่วรรณศิลป์ทั้งหมดไปจนถึงแต่ละประโยค เขาเช็คแล้วเช็คอีก

ชายหนุ่มส่งข้อความให้นานานี่

จินอวี่ ฉันว่าเนื้อเพลงตอนนี้มันไปกันคนละทิศคนละทางอยู่นะ

นานานี่มองกระดาษร่างเต็มพื่นอย่างไม่ได้รู้สึกว่จินอวี่เรื่องเยอะแต่กลับเข้าใจดีมาก

ลูกหมาป่า ขาดตัวเชื่อมที่จะร้อยเรียงทุกอย่างเข้าด้วยกัน

จินอวี่ ใช่เลย! แต่ตอนนี้ฉันไม่มีไอเดียเลยสักนิด

พอเห็นเขาเป็นแบบนี้ นานานี่ก็พร้อมสตั๋ตาย แต่คิดไม่ถึงว่จินอวี่จะมองดูเวลาแล้วลุกพรวดขึ้นปรบมือปลุกฉือจื่อหยางที่พึ่งผนังไถ่จะหลับให้ตื่น "อะไร..." ฉือจื่อหยางขี้ตา "ปรับเนื้อเสร็จแล้วเหอ"

จินอวี่ส่ายหน้า ประกบมือแล้วยกขึ้นวางที่ข้างหู ทำท่ำนอน

นานานี่รู้สึกว่มันแปลก แต่เพราะจินอวี่ยืนกรานและตอนนี้ก็ตีสองกว่า

แล้ว พวกเขาจึงกลับห้องพัก เนื่องจากตอนกลางวันพวกเขาทั้งเขียนเพลงและซ้อมดนตรี ทุกคนจึงเหนื่อยจนไม่อยากคุย พวกเขาโบกมือให้กันแล้วปิดประตูไปอาบน้ำเข้านอน

ตอนนี้ยังไม่ครบเวลา 'ห้ามพูด' อีกทั้งฉันก็รู้ว่าฉันจะเล่นจนติดลมไม่ยอมเปิดปาก แม้จะกลับมาถึงห้องนอนที่ไม่มีกล้องวงจรปิดแล้ว เขาก็ยังทำไม่ทำมือบอกหนานอี่ให้นั่งลงบนเตียง

หนานอี่ไม่ใช่คนที่ชอบทำตามกฎระเบียบ พอเขาเห็นฉันอี่วีทำแบบนี้ก็ขำนิดๆ และจ้องใจเย้ยถามว่า "แปลว่าอะไร ผมไม่เข้าใจ"

พอได้ยินคำนี้ฉันอี่วีก็จับอีกฝ่ายเหวี่ยงไปที่เตียงและใช้มือกดไหล่บังคับให้หนานอี่นั่งลง

ตอนที่หนานอี่นั่งลง มือของเขาไปโดนอะไรบางอย่าง เขาจึงหันไปมอง แล้วพบว่ามันเป็นเครื่องแชนเพลอร์

หนานอี่ทำหน้าตาเสียว่า 'ผมจะดูว่าคุณจะทำอะไร' ให้กับท่าทางแปลกๆ ของฉันอี่วี และคอยมองอีกฝ่ายรีบเปิดประตูออกจากห้องไป หนานอี่เอียงศีรษะเมื่อเห็นฉันอี่วีไปที่ห้องครัวแล้วเปิดตู้เย็น

จับพลัสนั้นหนานอี่ก็คิดถึงเรื่องอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงหลุบตาลง แต่เขาก็ยังไม่มั่นใจ

ก็อกๆ

ประตูห้องนอนถูกเคาะสองครั้ง และในเวลาเดียวกันนี้ก็มีมือข้างหนึ่งยื่นไปที่สวิตช์เพื่อปิดไฟในห้องนอน

หนานอี่เงยหน้าขึ้นมองตามเสียงแล้วอึ้งงันอยู่ที่เดิม

เพราะสิ่งที่เขาเห็นในความมืดคือใบหน้าของฉันอี่วีที่ต้องแสงเทียนวูบวาบ ดูเดียวมืดเดียวสว่างแต่มีชีวิตชีวา นักร้องหนุ่มถือเค้กที่หุ้มครีมสีขาวเนื้อฟู แต่งหน้าด้วยเนื้อลูกพลับสีส้มหนึ่งชิ้น เนื้อใสแวววาว มีเทียนสูงปักอยู่เล่มเดียว เปลวไฟที่เด่นระริกถูกฉันอี่วีเอามือป้องไว้อย่างระมัดระวัง

สมองเหมือนแข่งค้าง วันนี้มีเรื่องเกิดขึ้นเยอะมาก จนถึงวินาทีนี้หนานอี่ก็เหมือนจะคิดอะไรไม่ออกแล้ว ทำได้เพียงมองดูฉันอี่วียกเค้กเดินมาย่อตัว

ลงตรงหน้าเขาแล้ววางเค้กลงบนตักของตนอย่างระมัดระวัง

"คุณ..."

ฉันอือว์ทำมือจุกปากไม่ให้อีกฝ่ายส่งเสียง

พอเห็นว่าเค้กตั้งนิ่งดีแล้ว ฉันอือว์ก็หยิบของชิ้นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเป็นคาลิมบา* ที่เขาไปยืมมาจากอาจารย์สอนดนตรีตั้งแต่เช้า...ลักษณะเป็นกล่องไม้มะฮอกกานี มีแป้นติดเป็นซี่โลหะยี่สิบเอ็ดเสียง...พวกเขาใช้เขียนเพลงกันเมื่อตอนกลางวัน

หนานอีมองฉันอือว์อย่างอึ้งๆ อยู่อย่างนั้น เขาเห็นอีกฝ่ายถือเครื่องดนตรีชิ้นเล็กๆ นี่โดยขยับนิ้วโป้งไปติดโลหะสีเงินที่เรียงรายกันเหมือนเทือกเขา ถ่ายทอดตัวโน้ตเสียงใสและมีชีวิตชีวาออกมา

เป็นเพลงสุขสันต์วันเกิด

สิ่งนี้ทำให้หนานอีเพิ่งนึกคิดขึ้นได้ว่าวันนี้คือวันที่ยี่สิบสี่ตุลาคม

ห้องนอนอันเงียบสนิทเปลี่ยนเป็นกล่องเพลงปิดสนิทใบหนึ่ง มีเปลวเทียนวูบวาบอยู่ตรงใจกลาง แต่สิ่งที่หมุนวนอยู่กลับไม่ใช่ตุ๊กตาสาวน้อยนักบัลเลต์ที่กำลังเขย่งปลายเท้า แต่เป็นสมองของหนานอีเอง

ชายหนุ่มคิดถึงสิ่งที่ฉันอือว์พูดตอนซ้อม

'เสียงเครื่องดนตรีชิ้นนี้เหมือนเสียงดนตรีในความฝัน'

เขาพูดไม่ผิดเลย

ที่แท้คาลิมบาเสียงกรุ๊งกริ๊ง เปลวเทียนวูบวาบ กลิ่นหอมหวานของเนย และใบหน้าของฉันอือว์ก็สามารถสร้างความฝันขึ้นมาได้

เมื่อนี้หยุดนิ่ง บทเพลงจบลง อำนาจของเวทมนตร์ก็เสื่อมคลาย เหมือนกล่องเพลงที่เปิดไว้ครู่เดียวก็ค่อยๆ ปิดตัวลง

ฉันอือว์วางคาลิมบาไว้ข้างเตียงแล้วเอนหน้าขึ้นมองหนานอี ดวงตาสีดำสะท้อนภาพเปลวไฟที่กำลังเต้นระริกเอาไว้อสองดวง ฉันอือว์ยิ้มอย่างภาคภูมิใจนิดๆ

ดวงตาของหนานอีมี่มีประกายวูบไหว เขากะพริบตาซ้ำๆ เห็นฉันอือว์ชี้ไป

* คาลิมบา (Kalimba) เป็นเครื่องดนตรีที่มีต้นกำเนิดจากแอฟริกา มีลักษณะเป็นกล่องไม้ที่มีซี่โลหะติดไว้วิธีเล่นคือใช้นิ้วหัวแม่มือกดและติดโลหะเหล่านั้นเพื่อให้เกิดเสียง

ที่เทียนซึ่งกำลังลุกไหม้และทำท่าพนมมือเป็นการบอกให้หนานอีอิฐฐานกับ
เทียนวันเกิด

อิฐฐาน

นับตั้งแต่คุณยายจากไป ในวันเกิดทุกปีที่ผ่านมาหนานอีจะอิฐฐาน
ขอเพียงเรื่องเดียว

เขาอยากแก้แค้น อยากทำให้ทุกคนที่เคยทำร้ายเขาต้องเจ็บปวดยิ่งกว่า
ต่อให้ตัวเขาต้องทนทุกข์แสนสาหัสเขาก็จะกัดทิ้งพวกนั้นให้เละเทะ

แต่ในช่วงเวลานี้คำอิฐฐานอันมืดดำอำมหิตพวกนี้กลับไม่ได้ผ่าน
เข้ามาในสมองของเขาเลยสักนิด

หนานอีไม่สามารถหลับตา ทำได้เพียงมองดูคนตรงหน้าด้วยท่าทาง
เหม่อลอย เขามองทุกรายละเอียดบนใบหน้าหล่อเหลา รวมถึงรอยยิ้มของ
จินฮือวีและรอยเจาะบนปากที่บุ๋มลงไปเล็กน้อยของอีกฝ่าย

มองจนดวงตาระคายเคืองเจ็บแปลบคล้ายถูกไฟลนจนน้ำตาไหล

แต่เขาจะร้องไห้ไม่ได้

หนานอีจึงเคลื่อนตัวไปเป่าเทียนทำให้ภายในห้องนอนตกอยู่ในความมืด
อีกครั้ง

"ยังจะแครงกฎอีกทำไม ในนี้มีแค่เราสองคน"

หนานอีหลับตาพยายามทำลายบรรยากาศเมื่อครู่ที่ทำให้เขารู้สึกไม่คุ้น
และไม่ปลอดภัย

"คุณไม่ใช่คนที่กลัวการถูกลงโทษซะหน่อย"

เหตุผลข้อเดียวที่พอจะฟังขึ้นคือจินฮือวีมองว่าการไม่พูดอะไรแบบนี้มัน
สนุกดี

หรือการได้ดูปฏิกิริยาของตัวเขามันน่าสนใจมาก จินฮือวีเลยฉลอง
วันเกิดให้เขาและคอยเงยหน้าขึ้นมองตลอด คนคนนี้ไม่รู้เลยว่าหนานอีคือ
เจ้าผีน้อย ถ้าจินฮือวีรู้ เขาจะทำอย่างไร

ระหว่างที่หนานอีกำลังใช้ความคิดก็มีคนตีหลังมือทำให้เขาต้องเงยหน้าขึ้น
อีกครั้ง เขาเห็นรางๆ ว่าจินฮือวียื่นมือทั้งสองข้างออกมา รวบนิ้วชิดกัน แขนซ้าย

วางพาดขวางระดับหน้าอกโดยหันหลังมือออกนอกตัว ส่วนมือขวาชูนิ้วโป้งกับนิ้วก้อย จากนั้นก็เลื่อนจากบนลงล่างระหว่างแขนซ้ายกับหน้าอก

ท่าทางของเขาจะระมัดระวังมากและค่อนข้างช้า ฉินอ้อวี่นัวหน้าเล็กน้อย ยื่นมือขวาออกมาอีกครั้ง ใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ทำท่าโอเค วาดเป็นรูปครึ่งวงกลมเริ่มต้นจากไหล่ขวาไปที่กระหม่อมแล้วเลื่อนลงไปทางซ้าย จากนั้นเขาก็ยืมกระป๋องสองมือที่หน้าอกแล้วยกสูงขึ้น

พอท่าภาษามือทั้งหมดจบ ฉินอ้อวี่ก็เลิกคิ้วให้หนานอี่

'สุขสันต์วันเกิด'

นาทีนี้หัวใจที่ตอนแรกพองพูนจนเต็มอกพลันถูกเข็มเล่มหนึ่งกระหน่ำแทง ทำให้มีของเหลวรสเปรี้ยวฝาดไหลทะลักออกมาจากช่องว่างเล็กๆ อย่างยากจะหยุดยั้ง

ความทรงจำย้อนกลับไปในช่วงที่หนานอี่พูดไม่ได้อย่างห้ามไม่อยู่ ตอนนั้นเขายังเด็กและเจ็บปวด วันเกิดในปีนั้น พ่อแม่ คุณน้า คุณลุง คุณป้า และลูกพี่ลูกน้องต่างมารวมล้อมเขาที่ตัวเล็กจ้อยเพื่อส่งภาษามือแบบเดียวกันนี้ให้เขา

ในช่วงที่สูญเสียคนในครอบครัวไป หนานอี่ถูกโอบล้อมด้วยความรักเหมือนต้นอ่อนที่เจริญเติบโตก่อนวัย แม้เขาจะถูกโชคชะตาบีบบังคับ จับล็อกเปลือกอกหนึ่งชั้น แต่เพราะได้รับการปกป้องจากคนในครอบครัว ทำให้หนานอี่ฝันโตขึ้นมาได้อีกหนึ่งปี

และวันนี้เขาก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว

ปลายนิ้วขานิดๆ ฝ่ามือเริ่มมีเหงื่อ ไม่ว่าเขาจะเป็นคนเจ้าแผนการมากแค่ไหน คำนวณเก่งมากเพียงใด เขาก็ไม่เคยคิดว่าวันนี้คนที่อยู่กับเขาและทำให้เขามองเห็นภาพในอดีตอีกครั้งจะเป็นฉินอ้อวี่

เมื่อหนานอี่เปิดปากอีกครั้ง เสียงของเขาค่อนข้างแหบเหมือนเปลี่ยนกลับไปเป็นเด็กน้อยที่พูดไม่ได้คนนั้นอีกครั้ง

"ใครสอนคุณ..."

ฉินอ้อวี่ยิ้ม ชูมือถือแล้วจับมือของหนานอี่ข้างหนึ่งมารวบเก็บนิ้วทั้งสี่

ให้เหลือแต่นิ้วโป้งแล้วใช้กำลังแบบกึ่งบังคับให้นิ้วโป้งงอลงสองครั้ง คล้าย
บังคับให้เด็กหัวตื้อเค็งค่านับ จนได้คำว่าขอบคุณ

หนานอ้อซ่า

"ผิดแล้ว"

เขาหันนิ้วโป้งไปทางจินอ้อวีก่อนจะนิ้วโป้งใหม่อีกสองครั้ง

"ขอบคุณ"

แต่จินอ้อวี่เหมือนจะยังเล่นเกมห้ามพูดไม่สนใจเลยใช้นิ้วสะกิดหนานอ้อ
แล้วทำเลขสิบแปด

ตัวเลขนี้ทำให้หนานอ้อมัน

หนานอ้อกะพริบตาช้าๆ ตามองดอกแม็กโนเลียบนนิ้วของจินอ้อวี่
เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาปล่อยลอย "ที่แท้ป็นผมก็เพิ่งบรรลุนิติภาวะ"

มือถืออั้น

จินอ้อวี่ เพราะกรอกอายุผิด ไปๆ มาๆ ตัวนายเองก็จำอายุตัวเอง
ไม่ได้แล้วเหวอ

อาจจะ

ในความมืดแววตาของจินอ้อวี่เปล่งแสงเหมือนคมดาบประกาย
เยียบเย็น แ่กรีดหัวใจของหนานอ้อเบาๆ ก็ทำให้สิ่งที่เก็บซ่อนอยู่ภายใน
ไหลทะลักออกมาแบบที่เขาก็ควบคุมไม่อยู่

ชีวิตของหนานอ้อก็เหมือนปีเกิดที่ถูกกรอกผิด เนื่องจากกรอกปีเกิด
เร็วกว่าความเป็นจริงหนึ่งปีทำให้ทุกปีเขาต้องวิ่งไล่ตามตัวเองที่โตกว่า
ความเป็นจริงหนึ่งปี พอถูกขัดจนคว่ำก็ต้องตะเกียกตะกายลุกขึ้นเพื่อเดินและ
วิ่งตบัตตูปะไปข้างหน้า เพราะถูกจับยัดเข้าไปในเปลือกของผู้ใหญ่เร็วกว่าที่ควร
ทำให้หนานอ้อสูญเสียความเยาว์วัยและความมุกตะลุก กลายเป็นผู้ใหญ่ก่อนวัย

"บางครั้ง..." อาจเพราะจินอ้อวี่ในตอนนั้นไม่พูดจึงทำให้หนานอ้ออยาก
ระบายความในใจออกมาอย่างหาได้ยากมาก เมื่อริมฝีปากของเขาขยับ คำพูด

มากมายก็ถูกบีบอัดให้เป็นประโยคปริศนา นานานี้ไม่คิดว่าฉันอีวีจะเข้าใจ เพราะฉะนั้นต่อให้เขาพูดออกไปก็ไม่ใช่ไร

"ผมรู้สึกขัดแย้งในตัวเอง ทั้งที่พยายามวิ่งไปข้างหน้า แต่ก็ถูกอดีตคอยจู้จี้ไว้"

สายตาของฉินอีวีไล่จากคิ้วตาที่หลุบต่ำลงของนานานี้ไปที่ริมฝีปากของเขา

เพราะนี่ดูเหมือนเป็นครั้งแรกที่เขาพยายามเปิดเผยตัวเอง คล้ายหยอยที่บิดเปลี่ยนสีที่ถูกแกะออก ทำให้ฉินอีวีรู้สึกเจ็บปวดแทนเขา และทำให้สิ่งที่นานานี้พูดออกมาได้ยากกลายเป็นสิ่งล้ำค่า เพราะมันคือมุกงามที่ถูกซ่อนไว้ในภายในตัวหยอย

ฉินอีวีเลยก้มหน้าลงเพื่อส่งข้อความใหม่ให้อีกฝ่าย

ฉินอีวี ในตัวนายเหมือนมีคนสองคน คนหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ในอดีต ส่วนอีกคนใช้ชีวิตอยู่ในปัจจุบัน

พริบตาที่ได้อ่านประโยคนี้นานานี้ก็ประหลาดใจมาก ทำเอาสมองของเขาหยุดทำงานไปหนึ่งวินาที

นี่เป็นคั่นมหัศจรรย์ เพราะเขาถูกฉินอีวีเปิดเผยตัวตนและมองทะลุได้อย่างง่ายดาย

"เธอ" นานานี้หลับตา พูดเสียงเบาหวิว "ส่วนใหญ่ 'พวกเรา' เคารพกติกากันดี ต่างฝ่ายต่างไม่รบกวนกัน ต่างคนต่างเดินไปบนถนนสองสาย แต่บางครั้งก็จะสลับกัน"

บางครั้งอยู่ดีๆ นานานี้ก็เกิดอาการไฟฟ้าลัดวงจร แค่วัพริบตาตัวตนในอดีตที่แสนอ่อนแอไร้ซึ่งพลังกำลังก็ถูกจับยัดเข้ามาในปัจจุบันอย่างไม่รู้เรื่อง รู้ว่าจะไรเลย ส่วนตัวตนในปัจจุบันที่แสนจะเย็นชาไร้ความรู้สึกจะย้อนกลับไปตอนเกิดอุบัติเหตุรถชน กลับไปในทุกช่วงเวลาที่ถูกกลั่นแกล้ง เขาได้แต่โมโหโกรธา แต่ไม่สามารถทำอะไรได้

"เวลาที่สดีหุดจะไม่เหลือตรกะหรือทิศทางอะไรเลย มีแต่สัญญาตญาณ
แต่มันก็วุ่นวายมากจนควบคุมอะไรไม่ได้ เหมือน..."

จินฮอวี เหมือนอะไร

หนานฮึง คิดถึงตัวเองในฝันที่สามารถย้อนกลับไปในอดีตได้แล้ว
หันไปมองจินฮอวี

"เหมือนละเมอ"

ดอชบา

恒星时刻 2
Heng Xing Shi Ke 2

ท่วงทำนองฝัน วันของดวงดาว 2
จื้ออู่ เขียน
ปรานหยก แปล

จำนวน 296 หน้า
ราคา 339 บาท

Published originally under the title of 《恒星时刻》(Heng Xing Shi Ke)
Copyright © 稚楚 (Zhi Cu)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3454-5

ภาพประกอบ Hikari
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

จากวงดนตรีทั้งห้า จะมีเพียงหนึ่งที่ได้ไปต่อ!
ความรู้สึกทั้งกดดัน ทั้งตื่นเต้น ทั้งเร่าร้อนพากันดาโถมเข้ามา
เมื่อต้องอยู่ต่อหน้าผู้ชมมากมายในการแสดงบนเวทีรอบต่อไป
ซึ่งหมายถึงโอกาสเดียวที่จะชี้ชะตาพวกเขา

วงเดอะเกรตโมเมนต์ที่ต้องแต่งเพลงใหม่ในเวลากระชั้น
ผลักดันให้จินฮย็อนว็กับหนานอึ่ได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น
จนภาพอดีตหวนกลับมามีชีวิตอีกครั้งในปัจจุบัน
ถ่ายทอดเรื่องราวของกันและกัน
ถึงกระนั้นบางสิ่งก็ยากที่จะบอกออกไปได้จริงๆ

ท่ามกลางเสียงดนตรีครึกครื้น ความท้าทายพุ่งสูง
ไปพร้อมการโหล่เล่นของจังหวะหัวใจ
เรื่องราวบางอย่างกลับค่อยๆ ถูกเปิดเผยอย่างไม่คาดคิด

Warning: blood and dead bodies, bullying, childhood trauma, domestic violence, mental and emotional abuse, mental illness, violence, stalking

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3454-5

9 786160 634545

ราคา 339 บาท